

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3812/20
23.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Зорице Смирчић, председника већа и судија Невенке Калуђеровић и Зорице Вељић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији су пуномоћници адвокати Стефан Мојсић и Дамир Петровић, оба са седиштем канцеларије у Београду, ул. Влајковићева бр.12, против туженог “ЈАТ-ТЕХНИКА” д.о.о. Београд, Сурчин, 11180 Београд бр.58, кога заступа пуномоћник адвокат Владимир Ненезић, са седиштем канцеларије у Београду, ул. Милутина Миланковића бр.12е, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући по жалби тужиоца изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1.бр.32/18 од 19.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1.бр.32/18 од 19.06.2020. године у ставу првом, другом и трећем изреке.

ПОТВРЂУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртном изреке у погледу износа досуђених трошкова парничног поступка, са затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате, а у преосталом делу у погледу затезне камате од дана пресуђења 19.06.2020. године, па до извршности пресуде, решење се **ПРЕИНАЧУЈЕ** и одбија захтев туженог, као неоснован.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1.бр.32/18 од 19.06.2020. године у ставу првом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број 02-1/308/1 о отказу уговора о раду; другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад; трећим ставом изреке одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да, ако суд нађе да је

тужбени захтев тужиоца за враћање на рад неоснован, обавезе туженог да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 448.841,7 динара, са затезном каматом од дана пресуђења па до исплате; четвртим ставом изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 90.000,00 динара, са затезном каматом почев од дана 19.06.2020. године, као дана пресуђења па до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је из свих законом прописаних разлога, са захтевом за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе из члана 386 став 3 ЗПП-а, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења првостепене пресуде, првостепени суд нију учинио ниједну битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити неку другу повреду поступка која би утицала на правилност донете пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку произилази да је тужилац био у радном односу код туженог у бившем “ЈАТ-у” у ОУР-у “ЈАТ-ТЕХНИКА” почев од 1995. године, да би након раздвајања тог предузећа од “ЈАТ-а” и формирања посебног предузећа “ЈАТ-ТЕХНИКА” 2006. године, наставио да ради у том предузеће у сектору “Генералне авијације”. До септембра 2017. године обављао је послове у сектору “Линијског одржавања”, да би у септембру месецу 2017. године био распоређен на ново радно место -, које је нижег ранга од оног које је претходно обављао. Тужилац је од 13.09.2017. године редовно долазио на посао и у том периоду седео у канцеларији са својим непосредним руководиоцем ББ и на новом радном месту радио је пар недеља, након чега је од 02.10.2017. године престао да долази на посао. У вези наведеног одсуства, тужилац није поднео захтев за коришћење годишњег одмора, нити коришћење слободних дана, нити је имао одобрење, од било кога од претпостављених, да не долази на посао. Према изјашњењу тужиоца, он је на тај начин желео да изрази незадовољство чињеницом да је распоређен на ниже радно место без неког разлога. С обзиром на одсуство тужиоца, непосредни руководиоца ББ је најпре покушала да га контактира телефоном, а у вези чега му је послала и СМС поруку, на коју тужилац није одговарао, да би му потом на његову службену мејл адресу послала поруку да је потребно да дана 10.10.2017. године дође на посао, а да ће му се дани од 02.10. до 09.10. 2017. гпдине, сматрати неоправданим, будући да нема одобрење шефа сектора које је било неопходно уколико се користи више од 3-7 слободних дана. Тужилац није одговарао на позиве, нити на СМС поруке, нити на послати мејл, па је тужени дана 12.10.2017. године на кућну адресу тужиоца доставио упозорење о постојању разлога за отказ под бројем 02-1/308 од 09.10.2017. године у коме је наведено да су се у радњама тужиоца стекли услови за отказ уговора о раду због учињене повреде радне обавезе из члана 24 став 1 тачка 10 Анекса уговора о раду, због неоправданог узастопног изостајања са рада четири радна дана, или неоправданог изостајања са рада највише пет радних дана са прекидима у току 12 месеци, из разлога што је тужилац неоправдано одсуствовао са посла почев од 02.09.2012. године, па надаље. Такође је утврђено да је упозорење достављено тужиоцу 12.10.2017. године уз обавештење да се на исто може изјаснити, а да се тужилац није изјаснио на наведено

упозорење. Након тога, тужени је донео решење о отказу уговора о раду којим је тужиоцу отказао уговор о раду због учињене повреде радне обавезе, због тога што је неоправдано одсуствовао са посла почев од 02.10.2017. до 23.10.2017. године. Наведено решење је достављено тужиоцу 13.11.2017. године.

Приликом одлучивања, првостепени суд је имао у виду наводе тужиоца да упозорење и решење о отказу уговора о раду не садрже исте чињенице у погледу датума од када тужилац не долази на посао, због чега се тужилац није могао изјаснити на упозорење, с обзиром да је тужилац све до 02.10.2017. године долазио на посао, међутим, првостепени суд је оценио да је у упозорењу учињена погрешка, па да је уместо датума “02.10.2017. године”, погрешно наведен датум “02.09.2017. године”, али како у решењу тачно наведен датум изостанка тужиоца са посла од 02.10.2017. године, као и чињеница да је у образложењу решења наведено да тужилац ни до дана 23.10.2017. године, дакле до доношења решења о отказу уговора о раду, се није појављивао на послу, првостепени суд је оценио да наведена омашка у упозорењу не чини решење о отказу уговора незаконитим.

На основу тако утврђеног чињеничног стања и с позивом на одредбу члана 175 став 4 Закона о раду, те члана 179 став 2 тачка 5 Закона о раду и члана 24 став 1 тачка 10 Анекса уговора о раду, првостепени суд је оценио да је тужилац неоправдано изостао са посла у периоду од 02.10.2017. године па надаље, дакле дуже од 5 радних дана, те како је тужиоцу у складу са одредбом члана 180 став 1 Закона о раду достављено упозорење пре отказа уговора о раду, то је оценио да је тужбени захтев тужиоца неоснован и одлучио као у изреци пресуде. Приликом одлучивања, првостепени суд је оценио да се и у упозорењу и у решењу, у образложењу и једног и другог, наводе јасни разлози због којих је тужиоцу отказан уговор о раду, а то је неоправдани изостанак са посла од 02.10.2017. године, па надаље. Такође, имајући у виду да је тужиоцу пре достављања упозорења непосредни руководиоца ББ доставила мејл, у коме му је јасно назначила да треба да се 10.10. 2017. године, јави на посао и да ће му се дани од 02.10. до 09.10.2017. године, водити као неоправдани, јасно произилази да је тужилац био упознат са разлозима за отказ и чињеницама које су биле одлучне приликом доношења упозорења и решења о отказу уговора о раду.

С обзиром да је одбијен захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, одбијен је и захтев тужиоца за враћање на рад и евентуални тужбени захтев за исплату накнаде штете у висини новчаног износа уместо враћања на рад.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге које у потпуности прихвата и Апелациони суд у Београду, због чега применом одредбе члана 396 став 2 ЗПП-а, није давао посебно образложење своје пресуде.

Жалбеним наводима тужиоца не доводи се у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, а наводи у жалби да је упозорење нејасно и да није у сагласности са решењем, првостепени суд је правилно образложио и то су наводи који се понављају, јер су истакнути у току првостепеног поступка и били предмет оцене првостепеног суда.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом члана 153 и 154 ЗПП-а и потврђена је у погледу висине трошкова поступка који су донети на основу АТ и ТТ важећих у време пресуђења, а туженом је досуђена затезна камата од извршности пресуде, па до исплате. Сходно томе, преиначено је решење о трошковима поступка у погледу затезне камате од дана пресуђења до извршности, јер тужиоцу та законска затезна камата не припада, сходно одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу.

С обзиром да није успео у поступку по жалби, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка на име састава жалбе и таксе.

На основу напред изнетог, а сходно одредби из члана 390 и 165 став 1 ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Зорица Смирчић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић